

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S t**, proti žalovanému: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 11. októbra 2005, č. RL/603/2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. júna 2009, č. k. 1 S 334/2007-42, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4. júna 2009, č. k. 1 S 334/2007-42 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 4. júna 2009, č. k. 1S 334/2007-42 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. RL/603/2005 z 11. októbra 2005, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 písm. k) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že 4. februára 2005 počas vysielania programu „SH. S.“ porušil povinnosť trvalo označiť na obrazovke svoju programovú službu nezameniteľným obrazovým symbolom (logom), za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

Po preskúmaní postupu a rozhodnutia žalovaného dospel krajský súd k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom, keď konanie žalobcu bolo správne klasifikované ako porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. k) zákona o vysielaní a retransmisii. Skutkovú podstatu tohto ustanovenia žalobca naplnil svojím konaním tým, že porušil podmienky trvalosti označenia programovej služby prvého programového okruhu S. Vysielateľ je povinný svoju programovú službu označiť logom trvalo. Túto povinnosť nemá len pri vysielaní reklamy alebo telenákupu.

Počas vysielania programu „S H. S.“ dňa 4. februára 2005 sa logo programovej služby pravidelne menilo na iný symbol, ktorý síce nepopierateľne súvisel s vysielaným programom, ale nebol logom programovej služby J.

Preto podľa názoru krajského súdu postupoval žalovaný v súlade so zákonom, keď za takéto konania žalobcu tomuto uložil sankciu - upozornenie na porušenie zákona. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi na vec sa vzťahujúcimi, vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a obsahuje zákonom predpísané náležitosti.

Na ďalšiu argumentáciu žalobcu, ktorú uviedol v doplnení k žalobe doručenému krajskému súdu dňa 3. júna 2009, že šesťmesačná subjektívna lehota na rozhodnutie o uložení pokuty uplynula žalovanému 30. septembra 2005, krajský súd neprihliadol, a ani túto otázku neskúmal, s odkazom na § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t.j. že toto doplnenie žaloby bolo podané po zákonnej lehote a zameškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal zrušenia uvedeného rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na nové konanie. Podľa jeho názoru krajský súd nevzal do úvahy všetky skutočnosti rozhodné pre správne posúdenie veci, na ktoré poukazoval už v žalobe, a to predovšetkým uplynutie subjektívnej šesťmesačnej lehoty.

Napriek tomu, že túto skutočnosť uviedol ako dôvod nezákonnosti rozhodnutia žalovaného až v doplnení žaloby doručenom krajskému súdu 3. júna 2009, t. j. po uplynutí lehoty uvedenej v § 250b ods. 1 OSP, doplnenie sa netýkalo zmeny (rozšírenia) rozsahu napadnutia rozhodnutia žalovaného, ale obsahovalo iba ďalší dôvod, pre ktorý by podľa názoru žalobcu malo byť pre nezákonnosť zrušené.

Znovu zopakoval, že žalovaný sa preukázateľne dozvedel o porušení povinnosti žalobcu vo februári 2005, a od tohto okamihu mal k dispozícii informácie o konaní žalobcu, ktoré neskôr posúdil ako porušenie povinnosti. K samotnému posúdeniu sťažnosti žalovaný pristúpil až 30. marca 2005, kedy bola prešetrená Kanceláriou žalovaného a následne ju žalovaný prerokoval na svojom zasadnutí. Rozhodnutie o uložení sankcie vydal až 11. októbra 2005.

Žalobca poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej sa za najneskorší možný termín oboznámenia sa žalovaným so skutočnosťami upozorňujúcimi na údajné porušenie zákona o vysielaní a retransmisii, od ktorého začína žalovanému plynúť šesťmesačná subjektívna lehota na uloženie sankcie podľa § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, považuje termín vyhotovenia správy o prešetrení sťažnosti, kedy žalovaný dospel k záveru, že žalobca pravdepodobne konal v rozpore so zákonom.

Keďže žalovaný prerokoval sťažnosť 30. marca 2005, avšak rozhodnutie o uložení sankcie vydal až 11. októbra 2005, konal v rozpore so zákonom a preto aj jeho rozhodnutie je z tohto pohľadu nezákonné.

Žalovaný vo svojom vyjadrení z 22. júla 2009 navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie vydal v súlade s v tom čase zaužívanou rozhodovacou praxou a platnou judikatúrou, podľa ktorej bol za začiatok plynutia subjektívnej lehoty považovaný okamih začatia správneho konania ktoré bolo v danom prípade začaté 19. apríla 2005 a preto aj napadnuté rozhodnutie bolo vydané v zákonom požadovanej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a to predovšetkým z toho dôvodu, že krajský súd nezisťoval, či rozhodnutie žalovaného netrpí takou vadou, na ktorú musí súd prihliadnúť bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok namietala.

Právny názor krajského súdu o tom, že námietka žalobcu o nedodržaní subjektívnej lehoty uvedenej v § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii bola žalobcom uvedená oneskorene a preto podľa § 250h ods. 1 OSP sa ňou krajský súd nemôže zaoberať, je nesprávny a nemá oporu v právnom poriadku.

V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP je dôsledne ovládané dispozičnou zásadou. Z toho vyplýva, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia (pozri napr. rozh. R 10/1997 ZSP, R 58/2001).

Súd preskúma zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia len v rozsahu podanej žaloby. Preskúmacia činnosť súdu je tak obmedzená na zisťovanie a právne posúdenie, či obstojí alebo neobstojí tvrdenie žalobcu, že správne rozhodnutie alebo jeho časť odporuje zákonu alebo inému právnomu predpisu.

Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (medzi inými napr. rozh. č. R 56/1995). Súd zruší z tzv. úradnej povinnosti rozhodnutie, ktoré vydal nekompetentný správny orgán, resp. správny orgán pri vydaní rozhodnutia prekročil svoju právomoc. Ide o prípad tzv. nulitného aktu (paaktu).

V danom prípade žalobca v doplnení žaloby upozornil krajský súd na, podľa jeho názoru, márne uplynutie subjektívnej lehoty žalovanému, ktorá je stanovená zákonom.

Zákonné subjektívne a objektívne lehoty sú vždy prekluzívnymi lehotami, ktoré správny orgán nemôže predĺžiť. Ide o lehoty, ktorých plynutie predstavuje zánik práva príslušného orgánu uložiť zákonom ustanovenú sankciu (medzi inými napr. rozh. R 11/2004, R 22/2000).

Po márnom uplynutí čo i len jednej z nich už správny orgán nemá právomoc vo veci konať. Preto na túto skutočnosť je konajúci súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

Táto otázka je pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu kľúčová, nakoľko ak sa preukáže, že žalovanému správneho orgánu v čase vydania rozhodnutia subjektívna lehota na uloženie sankcie uplynula a on takúto sankciu napriek tomu uložil, prekročil svoju právomoc a konal nad rámec zákona a v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ktorá skutočnosť sama o sebe spôsobuje nezákonnosť jeho postupu a rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa nezaoberal otázkou uplynutia subjektívnej lehoty žalovaného v čase vydania napadnutého rozhodnutia, odvolací súd vyhodnotil túto okolnosť ako nedostatočné zistenie skutkového stavu v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci a použitia nesprávneho právneho predpisu a preto podľa § 221 ods. 1 písm. h OSP) napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v novom rozhodnutí krajský súd dôsledne posúdi otázku uplynutia subjektívnej lehoty žalovaného, rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 8. júna 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová